

וצנועה שבוך אותה אלהים בבנים שנים: אחד
 "מלמד" עני מפינסק והשני "אללרייטניק"
 מושינגטון. ובהגיע יום השבת היו מבקשים הבנים
 לקיים מצות כבוד-אם והזמינה איש איש לסעד
 על שלחנו שניהם אוהבים בה, זה אומר: כלה
 שלי וזה אומר: כלה שלי. ואם הבנים לא יכלה
 לקבל, כמובן, את רכ המינה ומפני דרכי שלום
 נאלצה לסעד על שלהן זרים... ועד היום הזה,
 שני האחים מפינסק ומושינגטון נצים, מוכיחים
 ומתרפים וא"ו על כבוד האם, וזו המסכנה נועת
 ברעב, ככתוב: ורבת בנים אומללה...

ת"י"ג הקלקולים והסר הסדרים והערבוביה
 הרבה, שהיו תלויים בה, היתה עלולה להחריד
 מאחריה את הרבים. לא היתה זאת אלא
 דיוקנה של "ועידת לונדון" או "אספה"
 בחדר הקהל ב"פינסק"...
 הוא אשר אמרתי: לא "סוף הקומדיה"
 כי אם תחילה, ולא קומדיה בלבד, אלא
 טרגדיה-קומית—והתלגרם של רוטנר יוכיח!
 ובכרי לאמץ את להקת המשחקים שלנו
 הכינו להם ידים למאות מפולניה להצביע
 בעד "הבעת אמון" ולהכות באצבע צרדה לפני
 דמנהיגים בשעת הצורך.

הקב"ה המציא לעולם "ולוטה", והעלה
 את הלירה האנגלית לסך שנים עשר אלף
 מרקס פולנים ובזכות זה אפשר ונקל מאד
 להזמין מאות צירים מפולניה בזול הוול והכל
 כמובן, ע"ח הקונגרס... ומאה אלף פונט,
 להוצאות קונגרס בזמן הזה, ביני ובינך מה הן?
 * * *

והקולר ת"ו אך בצוארו. ואני אומר כי
 אשמים אנחנו כלנו, אשם כל עם
 ישראל! ...
 כנה צדקו דברי הפתגם ההמוני:
 "אפילו נקל שהעמידו בראש — הרי הוא
 ראש", שכל הסדרות יש לה דמנהיג
 הראוי לה, שכדאי הוא לה, כי כמעט תמיד
 כעדר כן הרועה...
 * * *

ואני חשבתי תמיד כי כל עיקרו של
 קונגרס הוא לפעל כלפי הויץ — ובדברים
 כאלה הצד הדיקורטיבי של החזון הוא אהוד
 מן העקרים. עיקר העבודה כביכול נעשית תמיד
 לפני מן הקלעים — את זה אנו יודעים
 כלנו. ואני אמרתי בלבי, כי אותו המעט
 שמוציאים אותו אל הוויץ ומזכים בו את
 הרבים, אותו המעט היה מוכרח להיות לכל
 הפחות קב ונקי: דבר שיש בכהו לרכש לבבות
 ולעשות פוטבי בלונדון ובנפ... ואולם מיד
 ובראשונה נכנסה אנדרלמוסיה לתוך האולם עם

בשוק...
 ולא עבודה קלה היא זו, רבותי, לשאטא
 את כל ה"אויבים" הצועקים ומתמרמרים וקוראים
 תגר על ההנהגה ועל אלה שלדעתם צריכים
 היו לעשות, לבנות, שיכולים היו לעשות, לבנות—
 ולא עשו, ולא בנו... אכן נודע הדבר כי
 נורדוי אשם בכל אלה — לא נורדוי זה
 שבים כנרת! — אלא אותו "זקן הציונים"
 שהקונגרס שלה לו מכתב ברכה, הוא הוא
 האחראי בעד הכל, הוא "העגלה הערופה"
 שבפרשת השבוע הזה... ואותו צריך להטביע
 ממש "בקה של מים". אחרים אומרים כי סימון
 ולימה אחים הם, וכשמעון ולוי בשעתם,
 התפרצו להשכיב את המנוחה ולהבנים ערבוביה
 במחנה, ולא זאת אלא שדמדו להם לצון ובאו
 בהצעה משונה ליסד קרן מיוחדת לקנים מנקי-
 צפרנים (מניקור בלע"ז) בשביל הפקידים...
 ליפסקו, כמדומני, אומר כי ברנדייס
 וחבריו אשמים בדבר, ואחרון אחרון חביב,
 קליוונר, צועק "נואלד" כי רק "דאר-היום" אשם

בפעם מגרונה מתוך "היסטריקה" מעל במת
 הקונגרס, כאלו יצא השעול מחבית ריקה...
 מוטב אולי לשלחה קצת לפדיו לקבל שם
 איזו זריקה מהנסיוב של מרכורק נגד מחלת
 השחפת ואנב תכור גם לד"ר נורדוי, אולי
 ישפיע עליה מרודו ושב ורפא לה, ואחר תסע
 ירושלמה להחליף כח באורא דא"...
 * * *
 והקונגרסים עצמם — בינינו לבין עצמנו
 הלא נודה, שאכדו את ערכם שהיה להם לפנינו,
 בימים הראשונים הטובים, בשעה שהיה לנו
 עוד הקברניט הגדול, שכ"כ היה משפיע מהודו
 עליהם ושכ"כ ידע סוד עריכת קונגרסים
 והנהגתם. עכשיו קמו לנו ב"ה מאורות חדשים
 שיצאו להאיר ל"הארץ" ולדרים עליה, שנעשו
 פתאום "בני סמך" בעיני א"י... אכן יפה
 דבריות אומרות: כשהקב"ה רוצה, גם המטאטא
 יורה חין, וביוחד מטאטא לאוסי שקבל
 עליו תפקיד חדש לנקות את הרחובות בפנים
 המחנה ונתיקר פתאום ע"י זה מהיר המטאטאים

לרקד אף היא כמותם, והנה, אהה! הכד נפל
 מעל ראשה ונשבר וכל החלב שבו נשפך...
 אין כד ואין חלב—וקץ לאשרה!
 לפני שחקתי גם אני על משבתיה,
 ואולם עתה, אחרי הקונגרס, איני שוחק כלל.
 אדרבה, מרגיש אני בצורה המחשבה על "ד'
 האמות" שלה, עם בית-מנוחה בשבילה, היא כ"כ
 טבעית, כ"כ אנושית, עד שהרשות לכל אר"א
 לחשוב אותה... וחשבתי גם אני, וחשבנו כלנו
 על בית-לאומי, על הצהרת בלפור, החלטת סן-
 רימו, על נציב יהודי בארצנו, אבל בקפיצה
 אחת לאמריקה ובקפיצה שניה לקרלסכר, נפל
 הכד, ארצה" ונשפך דמנו וחלבנו...
 * * *
 וחויש אני כי מחלת הציוניות שלנו
 החלה מאז עמדה "על פרשת דרכים". באה
 הציוניות עוד הנקודה, שנעשתה ב"ה כלה "רוח"
 ועצמות — של ד ממש! גם מעינות
 הרפואה בקרלסכר לא הועילו לה; אדרבה,
 שיעולה נשמע בכל קצוי ארץ ומתפרץ כפעם

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

זוהרים הנכם
 בודאי, היטב תלמידיו
 החביבים, את המשל
 שול לפונטין, הידוע
 בשם "החלבנית וכד
 החלב":

מעשה בכפריה אחת שנשאה כד-חלב על
 ראשה למכרו בעיר, ובדרך הלונה. השתקעה
 ברעיונות וחשבה לאמר: הנה תמכר את החלב
 ותקנה בכסף-פדיונו תרנגלה; התרנגלה תטיל
 ביצים, מהביצים יצאו אפרוחים ויהיו לתרנגלות
 שתחלנה ביצים אף הן ומהן יצאו עוד הפעם
 אפרוחים וזוהר חלילה — והיא תמכר את כל
 אלו התרנגלות ותקנה גלה-פרה שתלד לה
 עגלים ועגלות ומכרה חלק מהעדר ותקנה לה
 בית בכפר לגור עם ילדיה והעגלים ירקדו
 סביבם, ומרג התפעלות הרימה שתי רגליה

מתקבלות מודעות
 להעתון
 האנגלי והערבי